

vidt jeg kan skønne, er Finanslovens Tal med Hensyn til Statsbanernes økonomiske Balance, hvis man sammenholder dem med de Tal, der vil fremkomme paa Statsregnskabet for 1925—26, i temmelig høj Grad for gunstige, idet man for 1926—27 regner med en væsentlig højere Indtægt, end man nu regner med for 1925—26 paa Grundlag af de Tal, som Finansloven og Tillægsbevillingsloven tilsammen giver. Alene af den Grund vilde jeg anse det for meget betænkeligt at stole alt for sikkert paa disse Finanslovens Tal. Men yderligere er der jo dette, at hvis man gik ind paa den Teori, at altsaa Finanslovens Tal holdt, og man saa nedsatte Taksterne med et Beløb af rundt regnet 10 Mill. Kr., saa kan man, lige saa meget man vil, sige, at dette kan man godt forsvare overfor Statsbanerne som isoleret Fænomen taget, men Spørgsmaalet bliver da: Har vi da paa et andet Sted et Overskud paa 10 Mill. Kr., som vilde kunne dække Tabet? Og her er netop Forholdet det, som jeg begyndte med at sige, at Baggrunden for hele denne Diskussion maa antages at være, at Finanslovens Tal, tagne under eet, ikke giver nogen Berettigelse til at antage, at der overhovedet haves Millioner til Disposition hverken til det ene eller det andet, og naar dette er Tilfældet, saa forekommer det mig, at hvis man stiller sig som Hovedmaal, at Balance skal der være paa Finansloven, saa kan det ikke nytte, at man vil tage Statsbanerne ud og sige med den Talopstilling, man nu en Gang har, at der vil være Grundlag for en Nedsættelse, for det er der jo ikke, medmindre man paa anden Maade skaber sig Indtægter.

Jeg maa altsaa hævde, at som Tallene foreligger, er der ikke noget Grundlag for Nedsættelser af noget som helst, hverken Skatter eller Takster, men der bliver altsaa Spørgsmaal om; hvad for saa vidt ogsaa Forslaget tager Sigte paa, at skabe disse Muligheder ved Forandringer af bestaaende Love. Og nu kommer vi til det sidste Spørgsmaal: Hvis saadanne Forandringer kan gennemføres, skal de da bruges til Lettelse af den indirekte eller den direkte Beskatning, eventuelt til Fragtnedsættelser? Der synes fra alle Sider at være Enighed om, at en Nedsættelse af Fragten vilde være en for Erhvervslivet overmaade nyttig Ting, saa hvis der overhovedet blev Plads til noget saadant, vilde det have min Tilslutning i fuldeste Maal. Men i øvrigt bliver saa Spørgsmaalet, om den eventuelle Hjælp i øvrigt skulde anvendes i særlig Grad til Lettelse af de indirekte eller de direkte

Skatter, og der staar jo Anskuelse mod Anskuelse. Det er mig dog en Tilfredsstillelse at have hørt den højtærede Statsminister udtale, at ej heller han kan skønne, at Øl og Spiritus i og for sig er Ting, som man i særlig Grad behøver at nedsætte Skatten paa. Det var mig ud fra denne Betragtning noget mere uforstaaeligt, at den højtærede Statsminister kunde kritisere, at der under Ministeriet Neergaard var blevet indført Restaurationsskat og Chokoladeskat. Og det bliver mig dobbelt uforstaaeligt, naar det betænkes, at den samme Regeringschefs Finansminister for faa Dage siden erkendte, at disse Skatter var nødvendige, og fremsatte Forslag om deres Fortsættelse. Jeg skulde jo tro, at den højtærede Statsminister i Virkeligheden ogsaa maatte erkende, at ej heller de Skatter hører til dem, man i særlig Grad af Hensyn til den almindelige Befolkning behøver at lette. Men saa kommer der altid disse taagede Udtalelser om, at den indirekte Beskatning nu en Gang virker prisfordyrende. Der maa jeg imidlertid gentage, hvad jeg har sagt ofte før, og hvad der ogsaa er sagt mange Gange af andre, at den indirekte Beskatning, vi har her i Landet, jo i overordentlig ringe Grad berører Livsforholdene, og naar dette er Tilfældet, forekommer det mig, at det er en højst besynderlig Agitation, stadig at blive ved med at hævde, at det er de indirekte Skatter, der skal ned. Jeg kan ikke se rettere end, at de Skatter, som i dette Øjeblik virker mest trykkende, er de direkte, og jeg maa hævde, at den Argumentation, det ærede Medlem Hr. Rode anvendte, efter min Mening var i høj Grad forkert. Det ærede Medlem Hr. Rode brugte jo en Argumentation, som han har brugt paa et tidligere Tidspunkt, hvor vi stod i en Nedgangsperiode, idet han hævdede, at naar Indtægten gaar ned, gaar ikke alene Skattebeløbet ned procentvis, men i Kraft af den Progression, vi har, gaar det jo endnu stærkere ned. Men det ærede Medlem synes at overse, at de direkte Skatter betales saa længe efter, at Fortjenesten er indkommet, at denne Argumentation aldeles ikke kan benyttes i hvert Fald for det første Skatteaars Vedkommende. I mange Tilfælde vil under Forhold som dem, vi lever under nu, Kronerne være tjent, medens de havde ringe Værdi, medens de skal tilbagebetales paa et Tidspunkt, hvor de har stor Værdi, og da nu en Gang ikke alle Mennesker lige akkurat sætter Pengene ind i Sparekassen til den Skat, som de ved skal betales i Løbet af en vis Tid, er det højst sandsynligt, at de Penge igen er sat i Omløb, hvis det